

¹देवः-देवी, ²मनसादेवः, ³देवकः-देवकी, ⁴देवनः, ⁵दीव्यमानः,^A
⁶दुद्यवान्-दिदिवान्, देवः, ⁷आदेवकः, ⁸परिदेवकः, ⁹परिदेवी,
 दिदेविषुः-^Dदुद्युषुः ; —

देवितव्यम्, देवयितव्यम्, दिदेविषितव्यम्-दुद्युषितव्यम्, देदिवितव्यम् ;

1. पचादिषु (3-1-134) देवट् इति पाठात् इगुपधलक्षणं कप्रत्ययं (3-1-135) बाधित्वा अजेव भवति । टित्त्वेन स्त्रियां 'टिट्ढाणञ्—' (4-1-15) इति ङीप् ।
 2. 'मनसः संज्ञायाम्' (6-3-4) इति तृतीयाया अलुक् । अत्र मनश्शब्दस्य 'दिवः कर्म च' (1-4-43) इति कर्मसंज्ञायाम्, 'कर्मण्यण्' (3-2-1) इत्यण् ।
 3. संज्ञायाम्, 'आशिषि च' (3-1-150) इति वुन् । अकादेशः । स्त्रियाम्, 'पुंयोगादाख्यायाम्' (4-1-48) इति ङीप् ।
 4. अस्य धातोर्व्यवहाररूपार्थे शब्दार्थकत्वाद् अकर्मकत्वाच्च, 'चलनशब्दार्थादिकर्मकाद् युच्' (3-2-148) इति युचि, अनादेशः । देवनः = कितवः ।
 5. 'ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश्' (3-2-129) इति चानश् प्रत्ययः, न तु शानच् ।
 6. 'पपुष आगतं पपिवदूष्यम्' (भाष्यम् 4-3-24) इति भाष्यकारप्रयोगात् छान्दसोऽपि कसुभषायामपि क्वचिद्भवति । तेन कसौ, ऊट्, यणादेशौ, द्विर्वचनादिकं च भवन्ति । 'वकारादौ क्ङिति प्रत्यये परतः 'च्छोः शट्—' (6-4-19) इत्यूर् वा भवति इति केचित् ।' इति प्रक्रियाकौमुदीकार-दर्शितमतानुसारेण, ऊडभावे वलिलोपे च दिदिवान् इति रूपं प्रदर्शितम् ।
 7. ण्यन्तात्, 'देविकुशोश्चोपसर्गे' (3-2-147) इत्यनेन तच्छीलादिषु कर्तृषु वुञ्-प्रत्यये अकादेशे च रूपम् ।
 8. 'सम्पृचानुरुधाड्यमाड्यसपरिससंज्ञपरिदेवि—' (3-2-142) इत्यादिना ण्यन्तात् घिनुण्प्रत्यये रूपम् । अयमपि ताच्छीलिकः । 'परिदेवी—इति देवतेरिदम् । ण्यन्तस्य दीव्यतेस्तु न । लाक्षणिकत्वात्, अण्यन्तसाहचर्यात्, सकर्मकत्वात्, 'घिनुण् अकर्मकाणाम्' इति भाष्योक्तेश्च ।' इति बृहच्छब्देन्दु-शेखरे प्रोक्तम् साहचर्यपरिभाषाया अनित्यत्वात्, अस्य धातोरनेकार्थत्वेन, अकर्मकत्वस्य व्यवहारादिष्वर्थेषु सम्भवात्, क्वचिदलाक्षणिकत्वस्यापि बहुल-प्रहणाच्च अस्यापि धातोः परिदेवीति प्रदर्शितमिति ज्ञेयम् ।
- A. 'दीव्यमानं शितान् बाणानस्यमानं महागदाः ।' भ. का. 5.81.
 B. 'प्रावृष्यनैषीत् काकुत्स्थः कथञ्चित् परिदेवकः ॥' भ. का. 7.13.
 C. 'कुर्वन्ति परिसारिण्यो विद्युतः परिदेविनम् ।' भ. का. 7.7.
 D. 'शस्त्रैर्दिदेविषुं संख्ये वुद्युषुः परिधं कपिः ।' भ. का. 9.32.